

Č. 12.827.

Ř í z e n í s p r á v n í: * Neodmítne-li již úřad, u něhož odvolání bylo podáno, odvolání to pro nepřipustnost podle § 78 odst. 1 správního řízení č. 8/1928 Sb., není tím stolicí odvolací znemožněno, aby sama odvolání pro nepřipustnost odmítla.

(Nález z 20. března 1937 č. 11.776/37.)

V ě c: Firma »Diosekská hospodárska cukrovarnická a liehovarnická účast. spol.« v Dioseku proti rozh. min. fin. v Praze z 26. července 1934 o včasnosti opravného prostředku ve věci zaměstnavatelských příspěvků k úhradě cen mouky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím min. fin. odmítlo jako opožděné odvolání st-lky z výměru městského úřadu v Komárně z 15. března 1923, ježto výměr ten byl jí doručen 24. března 1923, st-lka, ač o odvolací lhůtě byla řádně poučena, podala však odvolání 19. listopadu 1924, tedy až za 20 měsíců po doručení výměru.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Stížnost namítá především, že žal. min. nebylo kompetentní opravný prostředek podaný st-lkou proti rozhodnutí městského úřadu v Komárně odmítnouti pro opožděnost, ježto taková kompetence přísluší jedině úřadu, u kterého a proti jehož rozhodnutí se opravný prostředek podává, nikdy však úřadu, který o něm má rozhodnouti. To platí, ať se věc posuzuje podle § 5 odst. 1 zák. čl. XX:1901, či podle § 78 odst. 1 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. Úřadem, u kterého byl opravný prostředek podán, byl městský, resp. okr. úřad v Komárně, pročež min. fin. nebylo prý povoláno k odmítnutí stížnosti podané proti rozhodnutí městského úřadu v Komárně. Námitka tato je bezdůvodná.

Zákon z 12. července 1933 č. 142 Sb., kterým byl zrušen úřad (min.) pro zásobování lidu a učiněna opatření s tím souvislá, ustanovil v § 2, že min. fin. dokončí likvidaci prováděnou min. pro zásobování lidu v oboru hospodářských opatření, s výjimkou podpůrných akcí z roků 1932 a 1933, jejichž likvidaci ukončí min. soc. péče. Tímto zákonným ustanovením založena byla věcná kompetence žal. min. také k tomu, aby v tomto likvidačním řízení rozhodlo o dosud nevyřízené stížnosti, kterou podala st-lka ve věci t. zv. moučné dávky na rozhodnutí městského úřadu v Komárně z 15. března 1923 u okr. úřadu tamtéž, tedy u úřadu politického. Žal. min. rozhodlo o této stížnosti již za účinnosti vlád. nař. č. 8/1928 Sb. S jeho účinností pozbyl platnosti zák. čl. XX:1901 o zjednodušení administrativního řízení a min. nař. k jeho provedení vydaná, zvláště nař. č. 4600/1901 M. P. — instrukce o opravných prostředcích (srov. § 135 odst. 2 bod 6 cit. vlád. nař.). Oprávněnost řečené námítky dlužno proto posuzovati jen s hlediska předpisů tohoto vlád. nař., které upravuje řízení, jež provádějí ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů také ústřední úřady, jakým je i žal. min.

Podle § 78 tohoto vlád. nař. odvolání, jež bylo podáno opožděně nebo není přípustné, odmítne úřad, u něhož odvolání má býti podáno (§ 76). Stížnost se domnívá, že tímto předpisem založena je výlučná kompetence úřadu, který rozhodl v první stolici a u něhož podle § 76 odvolání je vždy podati tak, že jedině tento úřad je povolán, aby odmítl odvolání opožděné nebo nepřipustné, a neučinil-li tak, že odvolací stolice toho již učiniti nemůže. Leč tento právní názor je zřejmě mylný. O odvolání má zásadně rozhodovati odvolací úřad. Je-li však odvolání podáno opožděně nebo není-li přípustné, je zajisté zjednodušením odvolacího řízení, odmítne-li je hned úřad, u něhož bylo podáno. Ustanovení 1. odst. § 78, které z důvodů procesní ekonomie je výjimkou ze zásady, že o odvolání má rozhodnouti odvolací úřad, nelze však vykládati ve smyslu hájeném stížností. Nesprávnost tohoto výkladu plyne z předpisu 1. odst. § 80, podle něhož, není-li odvolání odmítnuto jako opožděné nebo nepřipustné, má odvolací úřad zpravidla rozhodnouti ve věci samé. Dlužno zdůrazniti, že vlád. nařízení užívá tu času přítomného »není-li«, nikoli minulého »nebylo-li«. Chce tímto obratem zřejmě naznačiti, že odvolání může býti odmítnuto jako opožděné nebo nepřipustné také odvolacím úřadem samým, neboť bylo-li již odmítnuto první stolicí, pak vlád. nař. nemohlo by již v této souvislosti mluvit o věcném rozhodování úřadu odvolacího, k němuž by se věc v důsledku odmítnutí odvolání první stolicí k meritornímu rozhodování již ani nedostala. Stanovisko stížnosti vedlo by také k neudržitelnému důsledku. Kdyby totiž úřad první stolice opožděné nebo nepřipustné odvolání neodmítl a odvolací úřad sám — podle stížnosti — tak učiniti nemohl, donutil by jej takto, aby rozhodl o odvolání meritorně, tedy úřad nižší stolice zavazoval by procesně sobě nadřízenou stolicí vyšší, jak má o odvolání rozhodnouti. Tento absurdní důsledek svědčí jasně o nesprávnosti výkladu, jaký dává stížnost ustanovení 1. odst. § 78 cit. vlád. nař. a o bezdůvodnosti řečené námitky čerpané z tohoto nesprávného výkladu (srov. Hoetzel: »Správní právo«, str. 325). — — —

Č. 12.828.

Policejní věci. — Živnostenské právo. — Řízení před nss: I. Nebylo-li vytýkáno v odvolání ze zákazu vydaného úřadem I. stolice podle čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb., že byl vydán bez schválení zem. úřadu, ač nešlo o případ nutný a neodkladný, nelze přípustně vznášeti tuto výtku v stížnosti k nss na rozhodnutí zem. úřadu, kterým byl onen zákaz potvrzen. — II. § 5 zákona č. 303/1920 Sb. upravuje toliko užívání označení zubních techniků při výkonu zubotechnické živnosti. — III. Úřad, vydávaje zákaz podle čl. 3 odst. 1 zákona č. 125/1927 Sb., musí uvést, proč má zato, že zákaz je ve veřejném zájmu nutný.

(Nález z 20. března 1937 č. 11.777/37.)

V ě c: Ústřední spolek zkoušených zubních techniků v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 30. října 1933 o označení periodického časopisu.